> Una de les grans dificultats que ha tingut el cinema ha estat enfrontar-se a l'interior del món d'un nen sense imposar-s'hi, sense convertir-lo en algú que pensa i actua com un adult però "lil·liputitzat" en un cos d'infant. S'ha produït, tret dels exemples ja celebrats del cinema francès, una desnaturalització del nen i, en el millor dels casos, sempre es tractava de pel·lícules protagonitzades més aviat per joves preadolescents.

A *Nana*, una nena de quatre anys sosté tot el pes de la pel·lícula. La convicció dels seus actes, la serietat, el seu saber estar en el pla, han sorgit gràcies a una confraternització especial entre la directora i la nena actriu. Cada una s'ha vist projectada en l'altra. Una producció mínima que va donar tot l'espai possible a Nana perquè aquesta controlés el territori cinematogràfic. La directora no ha volgut imposar la seva visió de les coses, sinó que ha deixat que aquestes es veiessin i alhora se sentissin. El món interior i exterior es confonen en aquest treball malgrat la seva factura gairebé observacional. Però alhora és una història construïda a força de misteris, de repetició de rituals que donen sentit a experiències que de

La confraternització entre la directora i la nena protagonista, de tan sols quatre anys, fa possible la pel·lícula

cap altra manera no es podrien suportar.

Tot el món exterior es veu transformat per l'interior de la nena. Els rituals, el conte tradicional que llegeix, l'espai mateix, escenari ideal per narrar un conte realista amb rerefons mític, es van transformant davant els nostres ulls quan la mare desapareix. La nena, sola, s'aferra a la rutina, a la repetició dels gestos, a les mateixes anades i vingudes de la mare. Aprèn a ser al món sense qüestionar-ho, sinó fent-ho. El dol es dissol en el símbol, concretament en aquest acte de crema d'un conill que va caure en una trampa preparada per l'avi, al foc de la llar. El que oferia calor, aixopluc, s'ha convertit en una pira funerària. Aquest conill abrasat servirà, mitjançant aquest gest ritual gairebé inconscient, per fer més propera la mort i amb això, acceptar la desaparició de la mare, o simplement –ja que la pel·lícula és també al·legoria– fer un primer pas cap a la maduresa.

Una iniciació al món construïda mitjançant una narració mítica que parla de la necessitat de qualsevol ésser humà de connectar amb aquest món simbòlic per, així, poder suportar i donar sentit a la mort de l'altre.

En directe

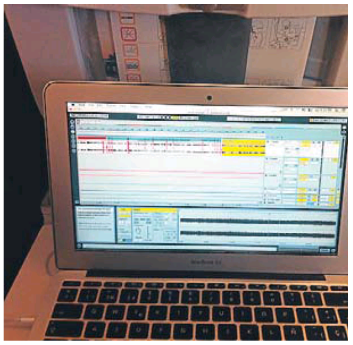

A les fotografies, diverses instantànies dels programes, espais, materials i processos d'enregistrament de Ràdio Web Macba
FOTOS GEMMA PLANELL / MARIO QUERALT / MATTIAS ROSSI / LUCRECIA DALT / MACBA

Radio Ja fa set anys que el Museu d'Art Contemporani de Barcelona (Macba) disposa d'un projecte radiofònic en línia que traspassa l'àmbit expositiu per transformar-se en espai de reflexió, investigació, agitació i arxiu

Les veus del Macba

LLUÍS NACENTA

La pròpia naturalesa de les pràctiques artístiques actuals empeny els museus d'art contemporani a ser espais ben diferents de mers contenidors de l'art i escenaris per la seva exhibició. En el cas del Macba, el Museu d'Art Contemporani de Barcelona, les activitats de documentació i investigació no tenen, a criteri de l'equip que treballa a la institució, un paper secundari. Segons afirma Sònia López, responsable de la web i de les publicacions digitals, en una entrevista recent realitzada per *Latitudes*, "el capital del museu es composa d'obres, naturalment, però també de documents, processos d'investigació i de les idees i lectures que el propi museu genera sobre tot aquest material".

D'entre els processos d'investigació endegats des del propi museu, Ràdio Web Macba (RWM) constitueix un cas singular. Té interès parar-hi esment, tant pel seu paper en el context del museu com per la rellevància que ha anat adquirint, amb el pas dels anys, a l'escena musical i sonora –però també artística i intel·lectual– tant a nivell local com internacional.

Un format determinant

El format radiofònic té una especificitat determinant, que tal vegada expliqui la seva pervivència en una cultura predominantment audiovisual: és l'únic format sonor que no parteix de la restricció prèvia de la gran varietat de codis sota els quals el so és capaç de comunicar, l'únic que els assumeix tots com a propis, des del discurs verbal i musical, i tot el ventall de contaminacions recíproques, fins el límit de posar en qüestió, des del so mateix, la

Printed and distributed by NewspaperDirect
www.newspaperdirect.com US/Can: 1.877.980.4040 Intern.: 800.6364.6364
COPYRIGHT AND PROTECTED BY APPLICABLE LAW